

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

Κ. Γ. Ξένος

Γαλάτεια

Ημερολόγιον Οικογενειακόν (Περρή – Βαμπά), Αθήνα (1875), σ. 117-120.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ.

I

Εἶναι γλυκεῖα ἢ σιωπὴ τῆς νυκτός· εἶναι γλυκὺς ὁ ψίθυρος τῆς θαλάσσης καὶ ἡ ὠχρὰ Σελήνη· ἀλλ' εἶναι πολὺ γλυκύτερον τὸ ἄσμα τοῦ ποιμένου ἀύλητου, ὅστις παρὰ τῆς ἀκτᾶς τῆς Σικελίας βραυκαλίζει τὸ κοιμώμενον ποιμνιὸν του.

Ἡ θάλασσα ἐνωτισθεῖσα ἀκολουθεῖ τὸν μελαγχολικὸν Λύδιον ῥυθμὸν τοῦ ποιμένου καὶ ὁσάκις παύει ἡ μελωδία τοῦ ἀύλητου, τὸ ἐν κύμα φιλεῖ περιπαθῶς τὸ ἕτερον καὶ τὸ ἄλλο τὴν ἀκτὴν.

Εἰς τὴν διακοπτομένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν καὶ δακρῶν μελωδίαν ἀντηχεῖ ἐνίοτε ὡς ἐπωδὸς ἡ λέξις Γαλάτεια καὶ τὰ κύματα ἐπαναλαμβάνουσι μετὰ στοργῆς — Γαλάτεια — Γαλάτεια. —

Γνωρίζετε τίς ἦτο ἡ Γαλάτεια;

II

Ἡ Σελήνη ἐφώτιζε τὰ λευκὰ τῆς Ἀμφιτρίτης κύματα, ἅτινα ἐφαίνοντο ὠχρὰ καθὼς τμήμα ἀρχαίως στήλης ἀνορευθὲν ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ αἱ Νηρηίδες καλπάζουσαι ἐπὶ τῶν κυμάτων καὶ ἐγείρουσαι τὰ στήθη λευκότερα ἀφροῦ παρηκολούθουν τὴν Γαλάτειαν, ἥτις ἐπὶ νώτων δελφίνος καθημένη ἤρχετο πρὸς τὴν ἀκτὴν, ὑπερήφανος ὡς Ἀμαζὼν καὶ γλυκεῖα ὡς ἡ Ἑσπέρα.

Οἱ βόστρυχοίτης κατέπιπτον ἐπὶ τῶν ὤμων της ὡς χρυσῆ βροχὴ καὶ ὅταν ἀνελίσσοντο ὑπὸ τοῦ Ζεφύρου εἰς τὸ φῶς τῆς Σελήνης, ἐνόμιζες ὅτι ἔβλεπες δύο χρυσᾶς πτέρυγας ἀπλουμένας εἰς τὸν ἀέρα.

Ἦτο λευκὴ ὡς ὁ ἀφρὸς καὶ τὰ πορφυρᾶ της χεῖλη ὁμοίᾳζον φύλλον ῥόδου, ὅπερ ὁ ἄνεμος τινάσσει ἐπὶ τῆς χιόνης. Ἐπίδερμις λεπτὴ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπόν της καὶ τοὺς βραχίονας. Ἐλεγες ὅτι θὰ διαβράχῃ καὶ ἀπὸ τῶν πόρων θὰ ἀνα-

Ελύση αἶμα, καθὼς ἡ πάχνη, ἣτις καλύπτει τὰ φύλλα τῶν χόρτων.

Λέγουσιν ὅτι τοιαύτη μόνη ἡ ὠρμία Κλεοπάτρα ἤρχετο πρὸς τὸν Ἀντώνιον εἰς τοὺς Ταρσοὺς τῆς Κιλικίας.

Ὁ αὐλὸς τοῦ ποιμένος ἐρρύθμιζε τὸν δρόμον τοῦ δελφίνου ἀπὸ τῆς παραλίας· μετ' ὀλίγον ἐσίγησε τὸ ἄσμα.... αἱ Νηρηίδες ἔστησαν τὸν ῥοῦν των.... καὶ ἡ Ἄκτῆ εἶδε κλαίουσα τὴν Γαλάτειαν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Ἄκιδος.

III

Ἦσαν εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι! Λέγουσιν ὁμῶς ὅτι ἡ Ἄκτῆ ἠγάπα πλειότερον τὸν Ἄκιν καὶ ὁ Ἄκισ πλειότερον τὴν Γαλάτειαν. Μετ' ὀλίγον ἐπῆλθε σιωπὴ βαθεῖα καὶ οἱ ἔρημοι βράχοι ἐπανελάμβανον τοὺς πόθους τῶν ἀγαπωμένων.

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Εἰπέ μοι διατί τὸ ἄσμα σου εἶναι τόσο γλυκὺ; Διατί ἐκάστη λέξις σου εἶναι ἀρμονία, καὶ ἐκάστη πτυχή τῆς φωνῆς σου μελωδία; Τίς σὲ ἐδίδαξε νὰ ψάλλῃς τὸ ἄσμα τοῦτο, ὁ Ἀπόλλων ἢ αἱ Μοῦσαι τοῦ Ἐλικῶνος;

ΑΚΙΣ. Ὁ Ἔρωσ καὶ ἡ Γαλάτεια! Διατί νὰ λέγηται λευκὸς ὁ ἀφρὸς τῆς θιλάσσης, ἐνῶ τὸ στῆθός σου εἶναι πολὺ λευκότερον; Διατί νὰ θαυμάζωμεν τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου, ἐνῶ ἡ κόμη σου εἶναι τόσο λαμπρά; Διατί, Γαλάτεια, νὰ προτιμῶμεν τὴν εὐωδίαν τοῦ Ναρκίσσου, ἐνῶ ἡ πνοή σου εἶναι τόσο εὐώδης; Διατί νὰ θαυμάζωμεν τὸ ῥόδον, ἐνῶ τὰ ῥόδινα ταῦτα χεῖλη εἶναι πολὺ ὠραιότερα;

ΓΑΛΑΤΕΙΑ. Ὅταν ὁ ψίθυρος τῶν κυμάτων μὲ ἐξυπνᾷ τὴν πρώτην νομίζω ὅτι εἶναι ἡ ἠχώ τῆς φωνῆς σου, ὅτι ὁ στόνος τοῦ Ζεφύρου εἶναι στεναγμὸς τοῦ Ἄκιδος. Ἄ! διατί νὰ γεννηθῶ μετὰ τῶν κυμάτων; Ἴσως ἡ Γαλάτεια σ' εἶναι ὑποπτος....

ΑΚΙΣ. Ἡ θάλασσα εἶναι ἄστατος· ἀλλ' ἡ Γαλάτεια πιστή. Ἡ θάλασσα εἶναι σκληρὰ καὶ ἡ Γαλάτεια ἔχει καρδίαν παρθένου. Ἄφες με νὰ θωπεύσω τὴν ὠραίαν ταύτην κόμην καὶ νὰ περιπτύξω εἰς τοὺς κόλπους μου τὰ ἀλαβάστρινα στήθη σου. Εἰπέ μοι, ὑπάρχει εἰς τὸν οὐρανὸν γλυκυτέρα εὐδαιμονία;

IV

..... Καὶ ἐπροχώρησαν πρὸς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ποσειδῶνος παρὰ τὴν ἔρημον ἀκτὴν. Ὁ ποιμὴν ἐκλινε γόνου καὶ ὅταν ἠγέρθη εἶδε νὰ ἀναβλύζωσι δάκρυα ἀπὸ τῶν στυγνῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ποσειδῶνος· ἀλλ' οὐδὲν, οὐδὲν ἠννόησε. Μόνη ἡ Γαλάτεια ἠννόησε τὸ αἶνιγμα καὶ ἔκρυψε ἐν δάκρυ καταπίπτον ἀπὸ τῶν γλαυκῶν της ὀφθαλμῶν.

Μετ' ὀλίγον ὁ ποιμὴν ἐπανέλαβε τὸ ἄσμα καὶ ἐκοιμήθη ἡ Γαλάτεια εἰς τοὺς κόλπους του. Περὶ αὐτοὺς ἠπλοῦτο σιγὴ βαθεῖα.

Μία μόνη ποιμενὶς περιεφέρετο δειλῆ, ἦν ἤθελος ἐκλάβει ἀντὶ μαγίσσης. Ἦτο ἐπίσης ὠραία ὡς ἡ Γαλάτεια· ἀλλὰ δὲν ἠγαπᾶτο ἐπίσης.

V

ΑΚΙΣ. Ποῦ ὑπάγεις, μικρά μου ποιμενίς; Νὰ ἦσαι τόσον ὠραία καὶ νὰ ἦσαι τόσον σκληρά! Διατί ἤλθες νὰ διασκορπίσης τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ τῶν βλεφαρίδων τῆς Γαλατείας μου;

ΑΚΤΗ. Ἦλθον νὰ παρασκευάσω τὴν εὐτυχίαν σου, ἐντὸς τοῦ πόματος τούτου ἀναμίξασα τὴν ἄγρωστιν τοῦ Γλαύκου. Πόσον εὐτυχεῖς εἶναι οἱ ἀγαπώμενοι! Ἄλλ' αὔριον; αὔριον ἐπέρχεται ὁ θάνατος καὶ διαλύει τὰ ὕνειρα. Ἡ Γαλάτεια εἶναι ἀθάνατος καὶ ὁ Ἄκις θνητός.

.....

Ὁ Ἄκις ἐδάκρυσε καὶ ἡ Ἀκτὴ ἐζηκολούθει.

ΑΚΤΗ. Διατί ἀντὶ τοσούτου ἔρωτος δὲν ἐζήτησες τὴν ἀθανασίαν; Τί ἤθελος δώσει εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἠδύνατο νὰ σὲ καταστήσῃ ἀθάνατον;

ΑΚΙΣ. Τὸ πᾶν! Τὸ πᾶν.... ἐκτὸς τοῦ ἔρωτός μου.

.....

Ἡ Ἀκτὴ ἐσκέφθη ὀλίγον καὶ εἶπε καθ' ἑαυτήν.— Ὁ ποιμὴν δι' ἐμὲ πλέον δὲν ζῆ— τῷ προσέφερε τὸ κύπελλον καὶ τῷ εἶπεν— Ἔσο ἀθάνατος!—

Ὁ Ἄκις ἔλαβε τὸ κύπελλον καὶ ἐβρόχησε τὸ πόμα μέχρι τῆς τρυγός

Ἡ Ἀκτὴ ἐξεδικήθη τὴν Γαλάτειαν.

VI

Ὁ ποιμὴν ἐξηκολούθησε τὸ ἄσμα . . . μετ' ὀλίγον ἐκπίπτει ἀπὸ τῶν χειρῶν σου ὁ αὐλὸς καὶ τὸ βλέμμα του θολοῦται. Λιθοθάνεται πόνους καὶ οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας του ἀνεγείρουσι τὴν κοιμωμένην Γαλάτειαν. Ὁ ἰδρῶς τοῦ θανάτου περιβρέχει τὸ ὠραῖον μέτωπόν του καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του σβέννυνται ὡς ἀστέρες διδυμοί, τῶν ὁποίων ἑθάμβωσε τὸ φῶς ἡ ὠχρὰ ἀμφιλύκη.

Ὁ αὐλητὴς μετ' ὀλίγον ἐσίγησε καὶ οὐδεὶς ἤκουσε πλέον τὸ ἄσμα του· μόνη ἡ ἡχώ ἐπανελάμβανε ἐνίοτε τοὺς στόνους τοῦ Ἄκιδος καὶ ὁ ψίθυρος τῆς αὔρας μόνον ἐψέλλιζε τοὺς πόθους τοῦ ποιμένου.

VII

Καὶ ἡ ἐπελθοῦσα πρῶτα εὔρε τὴν Γαλάτειαν κλαίουσαν ἐπὶ τῆς παραλίας, καὶ ἤκουσεν αὐτὴν ἡ σιγὴ νὰ ἐπιφωνῇ:

— Ἄκτῃ, Ἄκτῃ, κατηραμένη Ἄκτῃ!

Λέγουσιν ἔπειτα ὅτι τὰ δάκρυά της, τὰ ὁποῖα ἔπιεν ἡ θάλασσα μετεβλήθησαν εἰς στιλπνοὺς μαργαρίτας καὶ ἡ Γαλάτεια δὲν ἐφάνη πλέον ἐπὶ τῆς γῆς.

Κ. Γ. ΞΕΝΟΣ: